

Ablak alatt

már csak ezek a húzódkodások

még egyszer arrébb megy

és szórakozottan sétál az utcán

kabátja a levegő lendülete

és vissza-visszajön különféle

napszakokban sosem a homály

ellen csak épp benne mint ahogy

a fák is megszürkülnek késő

délutánra hangosan eldöcög

ötör egy villamos mikor fánkot

vesz és este hazamegy

néhányan még járkálnak kint

ruhájuk huzatban napra nap

szomorú keringő az ablak alatt

Ma bármelyik

Ma bármelyik személyvonat vihetne engem,

magába hívna akár hetven alagút,

a kocs lámpasora alatt székre dőlök,

napom egy lencsén átfutó fénycsíkba bújt..

Ülésemből rálátok jól a kinti sínre:

minden megállón kofferek haladnak át.

Néhány ember ruháival borítja testem,

egy utas mellém áll és oldalamba vág.

Ahogy a pályaudvart lassan hátrahagyjuk,

az utolsó bódék már tűnnek sorban el,

álomban egy zöld öltözőnek hosszú padján

törölközők közt két alak birokra kel.

Vonatunk megtelt ágy lesz, míg a tájba érünk,

közeli alagutak fénye sárga gömb.

Mikor elalszanak, még bőrdőmbbe nézek,

majd álmom engem is a széktámlára dönt.